

O MONTE LOURO <O MONTE DOS MILAGRES>

Por: Manuel Chazo Cores

Monte Louro e a súa praia de San Francisco co seu vento fresco do nordés. Mes de setembro e as fabricas baleiras de sardiñas.

Arrumbando a cabo Corrubedo dende a praia de Langosteira, dende a Foz de Carnota, Caldebarcos e da praia de San Pedro, os galeóns de compra a flote izaron as velas e marcharon para as festas patronais de Vilanova de Arousa despois de catorce días de nordés que voaba o mar.

En Area Maior, ou tamén chamada Longa, con tres amarras no mar, só o noso motoveleiro, fronte a praia de San Francisco, esperaba. Foi nesa cando o meu pai José Marcelino Chazo Martínez decidiu botar a chalana auxiliar ao mar para ir a Muros de San Pedro a falar co xefe.

Unha vez na praia camiñou monte arriba. Preferiu ir pola Atalaia e non pola estrada de cabo Rebordiño; subiu o monte, que coñecía de memoria, e chegando a Muros falou por teléfono co xefe salgadoiro.

A orde que recibiu foi de non abandonar o mar ata o día do Carme. Como quedou dito, eran as festas Patronais. A do Carme era o último día despois da Virxe Pastoriza e San Roque e remataban as festas con San Cipriano entrando a vendima.

Ao chegar o patrón á praia de volta de Muros, fórono a buscar na chalana dous mariñeiros a vogar. Unha vez a bordo falou moi claro: - *orde do xefe de non abandonar a Ría de Muros e Noia ata o día da celebración do Carme en Vilanova de Arousa*-. Logo, dirixíndose a min soproume ao oído: - *síntoo por ti, pero Barcelona pide sardiñas prensadas e na fábrica non hai nada*-.

Ese mesmo día, despois do xantar, como un milagre, a ría quedouse en calma e ao asexo levantamos tres amarras, a áncora e dous rizóns, prendín o motor e nos fomos. Polo costado o Monte Louro e polo carreiro o illote de Leixones, víase a costa e fondeamos. O nerviosismo notábase en toda a tripulación, pero o meu pai non perdeu a esperanza. Ao chegar a noite estivo pola boca do rancho ollando a costa leste do Son e Portosín.

Na súa garda veu unha luz de situación buscando costa, despois deitouse no seu catre non sen antes acender un farol á metade do sol.

De madrugada paseaba por un dos costados da cuberta como se o corazón esperase algo. Os mariñeiros saíran tamén á cuberta; meu pai non sacaba a vista da costa cando de súpeto exclamou:

- *Senón me engano ven aí unha motora e ven metida*-.

Coas ondas tendidas, daba unha ilusión mirala, ilusión que ía en aumento a medida que a motora do cerco achegábase a Monte Louro. Ao entrar no carreiro do illote Leixones buscou nos.

Atracou ao costado e Vaia sorpresa!, era o "Rapaciño de Portosín" cheo de ledicia porque coñecía ao meu pai. Trataron o prezo e veña a facer salmoira nas tinas. Eu a salgar as sardiñas, medíanse por caixón e a motora do cerco traía unha carga de 150 cestas.

Ao rematar de salgar e cando meu pai ía a pagarlle, díxolle: -*Son as festas patronais no noso porto*-, e coa mesma mandou

acender o motor. O patrón de pesca, coñecido como "Rapaciño" de Portosín colleu na súa motora de cerco dúas pescadas grandes e deullas ao meu pai; déronse a man e as grazas e colleron rumbo a Portosín.

Os xeiteiros de Noia a Monte Louro fixéronlle un cantar e eu chameille sempre a este monte <Monte dos milagres>. Ao costado deste monte pescábase con poteiras, luras como mangueiras, e a pesca do xeito sempre foi aquí moi abundante.

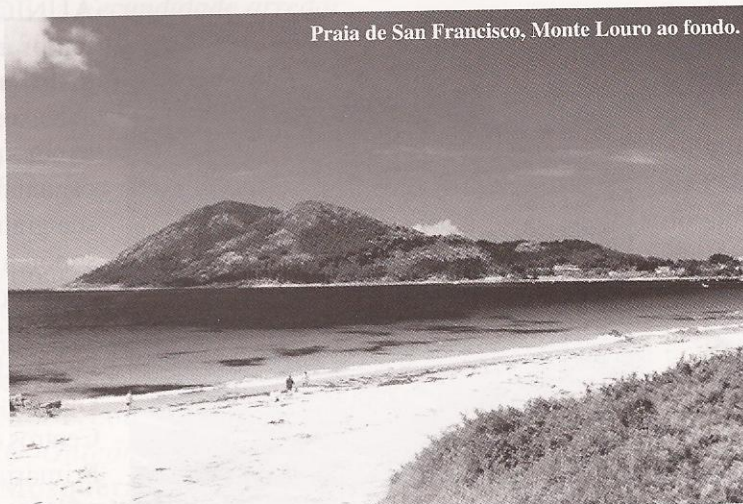
Ao chegar o día varios galeóns estaban embandados con sardiñas. Nós compramos sardiñas polo día na ría. Os xeiteiros de Noia traballaban á corda polo día, antes do asexo, e, se picaban, izaban o pendón no pau indicando que ían desmaiando sardiñas.

O amencer de aquel día foi o milagre da vida no mar e navegando en calma entramos na Ría de Arousa. Sobre as tres da tarde estabamos fondeados no porto de Vilanova de Arousa. Pola noite fomos á procesión marítima da nosa Señora do Carme.

Foi o premio da Virxe do Carme ao motoveleiro "Joaquín" e ao meu pai.

Cando chegamos a porto, fondeamos á altura do faro e, aos poucos minutos, as xentes que estaban nos bares e paseando -hai que ter en conta que estabamos nas festas patronais- saíron buscando o cabo para mirarnos cargados de sardiña. O Xefe tamén veu, chamou polo meu pai e díxolle: -*Chazo, enche tres cestas de sardiñas e cando veñan para terra as repartimos entre os amigos*-.

Á noite o meu pai durmiu a bordo para que non roubaran as sardiñas. Ao outro día descargámolas.

Praia de San Francisco, Monte Louro ao fondo.